

Németh István Péter

Három angyal

Tán engemet is angyalok kísértek. És többen,
akárha ezek a talpig zúzmarás fák innen is –
onnan is, míg átvágok e kórházudvaron a ködben;
mint a nővérek, közrefognak, rajtuk fehérlődő köpeny.

Olyan emberi volt a sorsuk, hogy ámulok.

Az egyikük freskón óvta szárnyával a Dedet,
ám alig vigyázott néhány századot,
rávakoltak, födték cement-rétegek;
miket halotti maszkokként róla fejthetek.

A másik szobor volt. Kő válla mezítelen,
és hogy szép fejét ne üsse le török,
véres sár alá, sárga földbe öltözött;
s ha majd újra fényre engedi a verem,
neki dönthessem a hátam, megtámasszon
miként erős, nagyon is földi asszony.

Szószerk közelében moccsatlan állt
a harmadik, mígnem aranyra festett mosolyát
és törzsét falánk szú járta, járta át.
Sötétben rejtette sokáig a sekrestye.
Most boldog legbelül üreges teste,
mert méhcsalád lakik ott, s szája
ki-bejárat lett a szorgosok számára;
úgy röppen onnan mind, mint a szó,
akár a mézédés GLORIA IN EXCELSIS DEO!